

ΤΗΣ ΓΗΣ ΤΟ ΟΝΕΙΡΙΟ ΚΑΛΛΟΣ!

Ευπόλυτη στον Γολγοθά, μ' αγέρωχη ανεβαίνει
μ' ένα στεφάνι στα μαλλιά σαν από φως των αστεριών
κι ας έχει η νύχτα φυλακή το δόλιο της τα σώμα.
Μαζί της τ' αετόπουλα τον ένδοξο σταυρό βοηθώντας να σηκώσει
τραγούδια πλέκουν από φως
κι απ' της ψυχής τους τ' άρωμα λουλούδια
και στεφανώνουνε το φως που απ' την ψυχή πηγάζει
το φως που τη σεπτή της κεφαλή γλυκά την περιβάλλει.
Μερόνυχτα πολλά, βδομάδες, μήνες, χρόνια
παλεύουν μ' όλα τα στοιχειά στον άνισο της ύλης τον αγώνα
μα άνθισε το στερέωμα χαμόγελα φωτός
τι είχε από πριν νικήσει ο φράχτης τούτος
στον μέγιστο, σ' εκείνον πού 'ναι της ψυχής,
του πνεύματος τον άθλο.
Ο φράχτης δε θα πέσει.
Γιατί έχει μέσα του το φως όλης της οικουμένης
κάθε πολίτη ελεύθερου πού 'ν' και του φράχτη ετούτου.
Κι ας είναι χειροπόδαρα δεμένοι όλοι εντός του.
Κι ας είναι η κυρά η καλή σαν στον ζυγό δεμένη
και στον σταυρό οδηγείται.
Στον Γολγοθά την Παναγιά μητέρα αντικρύζει
και την ψυχή της σαν κι Αυτής νοτίζουνε τα δάκρυα των παιδιών της
της Παναγιάς κι αυτή παιδί.
Μα πίκρας δεν είν' δάκρυα, ούτε και πόνου είναι
μόν' είναι δάκρυα χαράς για την Ανάσταση εντός τους
γιατί έχουνε την Λευτεριά μες στην ψυχή τους γέννα.
Γέννα Λευτεριάς, μα Λευτεριά κι η μάνα.
Κι ας κουβαλάει τον σταυρό στον Γολγοθά ν' ανέβει.
Κι ας είν' ξυπόλητη κι αυτή, μαζί και τα παιδιά της.
Η λευτεριά δεν ντύνεται με λούσα και πλουμίδα.
Έχει τα πόδια της γδαρτά, τα χέρια ματωμένα
το πανωφόρι άφαντο, τα ρούχα ξεσκισμένα.
Μα έχει το βλέμμα απέριττο σαν του Χριστού το ιερό Του κοίταγμα
κι είναι το σώμα της ορθό σαν της Θεάς Παλλάδας
με γαλανόλευκες ανταύγειες τριγύρω απλωμένες
μες στου Αιγαίου τα χρώματα και του Ιονίου το κάλλος.
Ο φράχτης δε θα πέσει.
Γιατί εδώ αιώνια ζει το «ταν ή επί τας» και το «μολών λαβέ!
Γιατί «τα κλειδιά του Μεσολογγιού είναι κρεμασμένα
στις μπούκες των κανονιών μας. Ελάτε να τα πάρετε».
Κι ας πάτησαν τα ηρωικά νησιά, Ντολμά, το Βασιλάδι
οι βάρβαροι του Ιμπραήμ, του Κιουταχή τ' ασκέρια.
Στη λιμνοθάλασσα σαν να κινούνται ακόμα, σκιές οι μορφές

και τ' αντρειωμένα τα πλοία του Μιαούλη που κι αυτά βουβά απομείναν.
 Βοήθεια άλλη δεν μπορεί να ρθεί. Βοήθεια δε θά 'ρθει!
 Αλλά και τί, μ' αυτό!
 Το Μεσολόγγι κείται μέσα τους κι η λευτεριά η ψυχή τους.
 Και τούτη η κυρά η καλή στον Γολγοθά επάνω
 είν' ένα σώμα, δυο ψυχές που έχουν γίνει μία!
 Η λευτεριά μια θάλασσα, όλους τους κατακλύζει,
 γιατ' είν' της μάνας της παιδιά, κι αυτή 'ναι η Ελλάδα.
 Οι δυο ψυχές σ' ένα κορμί που έχουν γίνει ένα.
 Ακούω τον αντίλαλο του Πάνσεπτου αγώνα
 αφρολουσμένο πέλαγος στις λευτεριάς τον δυόσμο.
 Κι αυτή ναι η Λευτεριά με της ελληνικής ψυχής το πύρωμα
 της γης το ονείριο κάλλος!
 Τώρα θα λεν οι λέοντες πως πολεμούν
 σαν όλου του κόσμου τους πολίτες τους ελεύθερους
 αφού μόνο αυτοί πολίτες μπορούν νά 'ναι του Μεσολογγιού
 να τραγουδούν της λευτεριάς τραγούδισμα ιερό
 στην ιερή την πόλη.
 Ο Νότης Μπότσαρης κι ο Δημήτριος Μακρής
 ο Κίτσος ο Τζαβέλλας και ο Αθανάσιος Ρατζηκώτσικας
 μα και ο Μπαίρον, ο Χάου και ο Μάγιερ
 και τόσοι άλλοι, όλοι τους τόσες ψυχές ελεύθερες
 πελώριο ταξίδεμα και κοίτασμα φωτός
 με τα φτερά του ουρανού πετάνε
 που μες στις φλέβες τα φυλάνε της ψυχής.
 Και σαν ήρθε η πιο μεγάλη στιγμή...
 «Εις το όνομα της Αγίας Τριάδος...».
 «Εκείθε με τους αδερφούς, εδώθε με το χάρο»!
 Κι ο Χρήστος ο Καψάλης κι ο Ρωγών Ιωσήφ
 ωσάν σε έκρηξη ηφαιστείου
 στην πυριτιδαποθήκη, με το φυτίλι στο χέρι,
 σφριγηλοί, σπιθόβολοι κι ελεύθεροι
 στον ουρανό πετούν και ιερουργούν το φως.
 Κι είναι το Μεσολόγγι ο Γολγοθάς και θεία πάθη!
 Κι είν' ο Χριστός στο σώμα των Ελλήνων!
 Γι' αυτό κι οι ακολουθίες οι λαμπηδόνες του φωτός
 σμίγουν εκεί: στην ΕΞΟΔΟ!
 Και γίνονται μαζί Ευαγγελισμός κι Ανάσταση!
 Ο Ευαγγελισμός της Λευτεριάς!
 Η Ανάσταση του Γένους!

24/4/2021

Ιωάννης Παναγάκος